

Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
Judecător: A. Negru
Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Pahopol, V. Sîrbu și Gr. Dașchevici

ÎNCHEIERE

6 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Tatiana Vieru

Oleg Sternioală

Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din Republica Moldova,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Serghei Mocanu împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM cu privire la anularea actului administrativ și constatarea faptului încălcării termenului legal de examinarea plângerii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2017, prin care au fost respinse cererile de apel declarate de Serghei Mocanu și Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM, fiind menținută hotărîrea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 17 ianuarie 2017,

A C O N S T A T A T:

La 8 noiembrie 2016, Serghei Mocanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM cu privire la anularea actului administrativ și constatarea faptului încălcării termenului legal de examinarea plângerii.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 23 decembrie 2015, s-a adresat cu plângere Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM, prin care a solicitat verificarea legalității prelucrării datelor sale cu caracter personal din Registrul de Stat al Populației, de către utilizatorul IP Râșcani, la 9 ianuarie 2014.

Ulterior, prin decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 241 din 28 octombrie 2016, s-a constatat lipsa încălcării prevederilor cu privire la protecția datelor cu caracter personal.

Serghei Mocanu a mai specificat că decizia enunțată a fost emisă cu încălcarea

termenului legal de examinare a plângerilor, prevăzut de Lege, conform căreia subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea datelor sale nu este conformă cu cerințele legii, poate înainta Centrului o plângere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării. În procesul soluționării plângerii, Centrul poate audia subiectul datelor cu caracter personal, operatorul și, dacă este cazul, persoana împuternicită de către operator și martorii, de asemenea poate dispune efectuarea unui control inopinat. În urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată care prevede fie lipsa încălcării prevederilor legislației, fie suspendarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, fie rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor neveridice ori obținute ilicit. Decizia este comunicată părților interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii.

Consideră reclamantul că decizia nr. 241 din 28 octombrie 2016 a fost emisă în urma efectuării unui control incompetent, superficial și părtinitor din partea colaboratorului centrului. În acest sens apreciază că aceasta este ilegală și contravine prevederilor Legii privind protecția datelor cu caracter personal.

Or, prelucrarea datelor sale cu caracter personal din Registrul de Stat al Populației la 9 ianuarie 2014, s-a efectuat ilegal de către utilizatorul IP Râșcani, fapte trecute sub tăcere de către reprezentantul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM.

Solicită Sergiu Mocanu, anularea deciziei nr. 241 din 28 octombrie 2016 emisă de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM și constatarea faptului că pârâtul a încălcat termenul legal de 30 zile privind examinarea plângerii depuse la 23 decembrie 2015.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 17 ianuarie 2017, cererea de chemare în judecată depusă de Serghei Mocanu împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM cu privire la anularea actului administrativ și constatarea faptului încălcării termenului legal de examinarea plângerii a fost admisă parțial. A fost constatată încălcarea de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM a termenului de 30 zile stabilit de art. 27 alin. (3) a Legii nr. 133 din 8 iulie 2011, pentru examinarea cererii din 23 decembrie 2014. În rest, pretențiile înaintate de Serghei Mocanu au fost respinse ca neîntemeiate (f. d. 47, 51-54).

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe, la 25 ianuarie 2017, Serghei Mocanu, a declarat apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii, cu emiterea unei noi hotărâri prin care pretențiile să fie admise integral.

La 9 februarie 2017, nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM, a declarat apel, solicitând casarea hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 17 ianuarie 2017, în partea admiterii acțiunii, cu emiterea unei noi hotărâri prin care pretențiile înaintate de Serghei Mocanu să fie respinse integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2017, au fost respinse cererile de apelul declarate de Serghei Mocanu și Centrul Național pentru Protecția

Datelor cu Caracter Personal al RM, fiind menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 17 ianuarie 2017 (f. d. 95, 97-101).

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural, în consecință adoptând o hotărâre întemeiată.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 3 martie 2018, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe în partea admiterii acțiunii, cu emiterea unei noi hotărâri prin care pretențiile înaintate de către Mocanu Serghei să fie respinse integral.

În motivarea recursului s-a invocat că atât instanța de apel, cât și prima instanță nu au constatat toate circumstanțele importante pentru soluționarea corectă a pricinii, fiind încălcate normele de drept procedural.

Recurentul au mai specificat că instanțele de judecată inferioare nu au interpretat corect prevederile Legii cu privire la protecția datelor cu caracter personal, în ceea ce ține de curgerea termenului de examinare a sesizărilor parvenite în cadrul Centrului.

Potrivit art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Instanța de recurs constată că la dosar este anexată scrisoarea Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2018, prin care a fost expediată copia deciziei instanței de apel în adresa părților (f. d. 102).

Recurentul în cererea de recurs a specificat faptul că a recepționat copia deciziei recurate la 12 februarie 2018, însă la dosar nu sunt probe care ar certifica data recepționării copiei deciziei instanței de apel.

Prin urmare, instanța de recurs consideră că recursul a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

La 30 martie 2018, în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, însă până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimatul să-și expună poziția față de temeiurile invocate în recurs.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Materialele cauzei certifică faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

Audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, precum și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi auzit (a se vedea, de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, Marc Brauer v. Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bune-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2017 în baza articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la articolul 437 alin. (1), lit. f) din același cod.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată/procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurenții a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat, în special asupra condițiilor prelevării apelor uzate.

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM nu dezvăluie nici o aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecătii nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (a se vedea, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, ibidem, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, inter alia, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței

europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Benjamin Nersesyan, ibidem, parag. 23 – 24; Akaki Tchaghiashvili, ibidem, parag. 34 sau Papaioannou v. Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

D I S P U N E:

Recursul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Iuliana Oprea